

Amts 4de Valgfreds (Kjær) kom med en Bemærkning til sin Sidemand (Th. Nielsen). Hans ærede Sidemand bemærkede, at det Overflud, der maatte fremkomme, burde anvendes til kirkelige Niemed til dermed at lønne flere Præster, og det ærede Medlem svarede da: Nei, lad os være fri derfor, naar galt skal være, vil jeg dog heller have det anvendt til Kanoner. Under Forhandlingen i forrige Samling om de berømte 6 Kanoner udtalte det ærede Medlem, at han havde „Mobbydelighed“ for Kanoner, og naar man da sammenholder denne Yttring med, hvad han sagde iforgaars, at han heller vilde have Kanoner end Præster, kan man forstaa, hvilke Følelser han nærer overfor Præsterne. Jeg tror imidlertid ikke, at det ærede Medlem er saa flem; jeg har meget bedre Tanker om ham end som saa. Jeg tror i Kirkeligheden, at det ærede Medlem ikke har saa overordentlig Meget imod Præsterne. Hans Stilling ligeoverfor Præsterne er vistnok den, at han har en mindre gunstig Følelse mod Præsterne som Korporation, men holder af mange enkelte Præster, nærer Velvillie mod mange enkelte Præster. Og dersom det ærede Medlem vilde tælle sammen, hvor mange enkelte Præster han nærer Velvillie for, saa tror jeg, at det næsten vilde blive alle de enkelte Præster, han personlig kender. Det er imidlertid ikke noget Særegent for det ærede Medlem, det er Noget, som man hyppig finder, naar man færdes mellem Befolkningen. Man hører da ofte, at der bliver brugt nedsettende Ytringer om Embedsstanden, at der bliver brugt saadanne Ytringer om Embedsstanden i det Hele, som om det var en indbildt, hovmodig, herstefyg, umedgjørlig Embedsstand. Men naar man saa spørger den, der taler saa: Hvad synes Du om Din Præst, om Din Provst, om Din Bisp, om Din Herredsfoged, om Din Amtmand? saa kan man faae at høre: Min Præst har jeg ikke Noget imod og heller ikke mod min Provst eller Biskop, og heller ikke imod min Herredsfoged eller Amtmand, nei, dersom alle Embedsmænd vare som disse, vilde jeg holde meget af Embedsmændene. Forholdet fra Befolkningens Side ligeoverfor Embedsmændene er, at man har Meget mod Embedsstanden i det Hele, men holder af den enkelte Embedsmand. Dette ses ved saa mange Keiligheder, naar der holdes Jubilæum, eller naar en Embedsmand forflyttes, saa ere Folk strax paa Færde. Saaledes forholder det ærede Medlem sig ogsaa ligeoverfor Præsterne. Han har Uvillie ligeoverfor Præsterne i Almindelighed, men nærer Velvillie for de fleste Præster, han kender. Netop fordi jeg opfatter det ærede Medlem saaledes og tror, at han ikke er saa flem, men i Grunden er en Præsteven, hørte jeg hans Ytringer iforgaars med overordentlig stor Sindsro. Dersom jeg ikke havde opfattet det ærede Medlem saaledes, vilde jeg naturligvis være bleven uhyre

bedrøvet; jeg blev det ikke, thi jeg havde bedre Tanker om det ærede Medlem end som saa.

Da denne Lov kom for, havde jeg Haab om, at den vilde kunne gennemføres, og efter at jeg havde hørt det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds, bestyrkedes jeg i mit Haab, men jeg maa oprigtig tilstaa, at mit Haab er blevet svagere, efterat jeg har hørt den Forhandling, der fandt Sted her iforgaars, thi det forekommer mig, at de Mænd, som man skulde have ventet vilde støtte Lovforslaget af alle Kræfter, lagde mere Vægt paa at bringe sig paa Afstand fra det ærede Medlem fra Kolding (Berg) end paa at støtte Loven.

Formanden (Kraabbe): Inden Forhandlingen gaar videre, vil jeg indstøde den Bemærkning, at, medens den sidste ærede Læser, efter hvad der tidligere er foregaaet under Forhandlingen, havde nogen Anledning til at gjøre nogle Bemærkninger om Præsternes Forhold til Forsvarsadresserne, er samme Anledning, ikke tilstede for andre ærede Medlemmer, og jeg beder derfor dette Punkt holdt udenfor Forhandlingen.

Th. Nielsen: Jeg skal bestræbe mig for at føre Forhandlingerne tilbage til et mere sagligt, man kunde ogsaa sige til et mere roligt Standpunkt. Jeg har adskillige Bemærkninger at gjøre til de Udtalelser, der ere faldne mod mig. Jeg tror, at der er adskillige Misforstaaelser tilstede, og hvad den sidste ærede Læser fremtom med, bestryrker mig i, at han ogsaa hørte til dem, der rimeligvis have misforstaaet mit Foredrag til en vis Grad. Den ærede Ordfører bemærkede, at jeg var enig med Ministeren i, at det ikke var en betimelig Tid, at Lovforslaget kom frem i, om vi vare enige af de samme Grunde, vidste han ikke. Jeg har jo angivet mine Grunde, og det var disse, at jeg mente, at vi behandlede saa mange Ting og overhovedet bevægede os paa saa mange Omraader, at det dog maaste ikke var heldigt tillige nu at sprede sig paa noget nyt. Men kan Folkethinget magte det og Rigsdagen i det Hele gjøre det, og kunne vi faae en god Lov, saa er det en Selvfølge, at jeg ogsaa hilser en god Lov, vel at mærke en god Lov, med Glæde. Den ærede Ordfører gav imidlertid en Forklaring af, hvad der muligvis kunde være den ærede Ministers Marsag til, at han kunde ønske Sagen udsat, og bemærkede da Følgende: — jeg skal oplæse dette Punktum: „Mulig har den ærede Minister ment, at, forsaavidt vi ventede lidt og fremdeles bevilgede, som det blev vedtaget i 1877—78, at bestimme Embeder og en Sum til at erstatte de mindre Embeder med forsøgede Stiftsmidler, og lode dem være under administrativ Bestyrelse, saa vilde der for Regjeringen, for Administrationen, være opnaaet saa væsentlige Fordele, at Rigsdag-